

Article tercer. *Inaplicació de beneficis fiscals a determinats sectors industrials.*

S'afegeix una disposició addicional onzena a la Llei 19/1994, de 6 de juliol, de modificació del règim econòmic i fiscal de les Canàries, amb la redacció següent:

«Disposició addicional onzena. *Inaplicació dels beneficis fiscals que estableixen els articles 25, 26 i 27 a determinats sectors industrials.*

1. Des de la data d'entrada en vigor d'aquest apartat, les exempcions que estableix l'article 25 de la Llei 19/1994, de 6 de juliol, no són aplicables si es tracta d'incentivar activitats enquadrades en els sectors de la construcció naval, fibres sintètiques, indústria de l'automòbil, siderúrgia i indústria del carbó.

2. Amb efectes des de l'1 de gener de 1998, i per als períodes impositius que comencin des d'aquesta data, la bonificació que regula l'article 26 de la Llei 19/1994, de 6 de juliol, no és aplicable als rendiments que es deriven de la venda de béns corporals produïts a les Canàries, propis d'activitats de construcció naval, fibres sintètiques, indústria de l'automòbil, siderúrgia i indústria del carbó.

3. Amb efectes des de l'1 de gener de 1998, i per als períodes impositius que comencin des d'aquesta data, no es pot acollir al règim de la reserva per a inversions en les Canàries que estableix l'article 27 de la Llei 19/1994, de 6 de juliol, la part del benefici obtingut en l'exercici d'activitats pròpies de la construcció naval, fibres sintètiques, indústria de l'automòbil, siderúrgia i indústria del carbó.»

Disposició derogatòria única. *Règim derogatori.*

A partir de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei, queden derogades la disposició addicional única i la disposició transitòria única del Reial decret llei 3/1996, de 26 de gener, de reforma parcial de la Llei 19/1994, de 6 de juliol, de modificació del règim econòmic i fiscal de les Canàries.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 19 de juny de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

15582 *LLEI ORGÀNICA 4/1998, d'1 de juliol, per a la cooperació amb el Tribunal internacional per a Ruanda.* («BOE» 157, de 2-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Resolució 955, de 8 de novembre de 1994, del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, ha creat el Tribunal internacional per a l'enjudiciament dels responsables de genocidi i altres violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de Ruanda, així com dels ciutadans de Ruanda responsables de violacions d'aquesta mateixa naturalesa comeses en el territori d'estats veïns. En aquesta Resolució s'aprova, com a annex, l'Estatut que regula el funcionament i les competències del Tribunal per a Ruanda.

La Resolució, adoptada a l'empara del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, és directament obligatòria per als estats membres, i per tant per a Espanya, en virtut del que disposa l'article 25 de la Carta esmentada. Aquesta Resolució queda incorporada al nostre dret intern, ja que s'ha publicat al «Butlletí Oficial de l'Estat» de 24 de maig de 1995, i tenint en compte que la Resolució del Consell de Seguretat s'assimila al Tractat ratificat per Espanya sobre la base del qual es dicta.

No obstant això, el compliment de la Resolució en l'ordre intern espanyol exigeix un desplegament normatiu que tingui en compte algunes previsions que permetin instrumentar-la en matèries que la nostra Constitució reserva a la llei orgànica.

Aquesta Llei orgànica té com a antecedent immediat la Llei orgànica 15/1994, d'1 de juny, per a la cooperació amb el Tribunal internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de l'ex-lugoslàvia i recull mutatis mutandis les mateixes previsions normatives.

Article 1. *Obligació de cooperació.*

Espanya presta plena cooperació al Tribunal internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de genocidi i altres violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de Ruanda, així com dels ciutadans de Ruanda presumptes responsables de violacions de la mateixa naturalesa comeses en el territori d'estats veïns (d'ara endavant «Tribunal internacional per a Ruanda»), creat per la Resolució 955 (1994) del Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Article 2. *Fonts.*

La cooperació es presta de conformitat amb el que preveu la Resolució 955 (1994) del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, l'Estatut del Tribunal internacional per a Ruanda, que figura com a annex de la Resolució esmentada, aquesta Llei i, en el que no s'ha previst, per les normes generals penals, tant substantives com processals.

Article 3. *Autoritats competents.*

1. Sens perjudici de les competències del Ministeri d'Afers Estrangers, el Ministeri de Justícia és l'autoritat central competent per tramitar les sol·licituds de cooperació del Tribunal internacional per a Ruanda i les que se li dirigeixin.

2. La competència objectiva en matèria de cooperació amb el Tribunal internacional per a Ruanda correspon en exclusiva als òrgans de l'Audiència Nacional, en l'àmbit de les respectives competències.

Article 4. *Jurisdicció concurrent.*

1. Quan els tribunals espanyols de la jurisdicció ordinària o militar siguin competents, d'acord amb les respectives normes orgàniques i processals, per jutjar fets compresos en l'àmbit d'aplicació de l'Estatut del Tribunal internacional per a Ruanda, han d'iniciar o continuar les actuacions, mentre el Tribunal internacional no els requereixi que se n'inhibeixin.

2. Rebut el requeriment d'inhibició, el jutge o tribunal ha de suspendre el procediment i, sens perjudici de continuar coneixent d'actuacions urgents, ha de trametre les actuacions a l'Audiència Nacional, que ha d'emetre resolució d'inhibició en favor del Tribunal internacional per a Ruanda. Els òrgans judicials militars, si s'escau, han de trametre les actuacions, per mitjà del Tribunal Militar Central, a l'Audiència Nacional.

3. L'Audiència Nacional pot desestimar el requeriment quan el fet no entri en l'àmbit de competència temporal o territorial del Tribunal internacional per a Ruanda.

4. Cap jutge o tribunal espanyol no pot plantejar conflictes jurisdiccionals al Tribunal internacional per a Ruanda, i s'ha de limitar a exposar les raons que considera que fonamenten la seva competència.

Article 5. *Principi «non bis in idem».*

Les persones jutjades a Espanya poden ser-ho també pel Tribunal internacional per a Ruanda, pels mateixos fets, si la qualificació donada pels tribunals espanyols no es fonamenta en les tipificacions que preveu l'Estatut del Tribunal internacional.

Article 6. *Detenció i lliurament.*

1. Qualsevol persona que es trobi en el territori espanyol contra la qual s'hagi confirmat una acusació i contra la qual la Sala de Primera Instància del Tribunal internacional per a Ruanda hagi dictat una ordre de detenció, ha de ser detinguda i informada dels càrrecs que se li imputen pel Jutjat Central d'Instrucció de l'Audiència Nacional.

2. L'Audiència Nacional n'ha d'acordar el lliurament, sense necessitat de procediment formal d'extradició, i especificar en la mateixa resolució la durada màxima de la presó provisional que és procedent segons la legislació espanyola.

Article 7. *Compareixença davant el Tribunal internacional per a Ruanda.*

1. Les persones citades perquè compareguin davant el Tribunal internacional per a Ruanda, en qualitat de testimonis o perits, tenen la mateixa obligació de compareixer que l'exigida per compareixer a Espanya.

2. El Ministeri de Justícia ha d'avançar les despeses que calguin per a la compareixença.

3. Espanya garanteix la immunitat i la inviolabilitat de les persones en trànsit per compareixer davant el Tribunal internacional per a Ruanda.

Article 8. *Compliment de penes.*

1. Si Espanya fa la declaració prevista en l'article 26 de l'Estatut del Tribunal internacional per a Ruanda, hi ha d'especificar que seguirà el procediment de compliment de la pena i que aquesta pena no pot passar del

màxim previst per a les penes privatives de llibertat a Espanya.

2. Els jutges de vigilància penitenciària han d'informar l'Audiència Nacional, i aquesta, el Ministeri de Justícia, de qualsevol incidència significativa en el compliment.

3. Quan s'iniciï un expedient d'indult o commutació de la pena, el Ministeri de Justícia ho ha de fer saber al Tribunal internacional per a Ruanda, i no pot adoptar cap resolució fins que no es pronunciï el Tribunal internacional. El Ministeri de Justícia ha de denegar el benefici si així ho decideix el Tribunal.

Disposició final única. *Vigència.*

1. Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

2. Aquesta Llei roman en vigor fins a la dissolució del Tribunal internacional per a Ruanda, sens perjudici dels efectes que es derivin de l'aplicació de l'article 8.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 1 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

15583 LLEI 20/1998, d'1 de juliol, de reforma del règim jurídic i fiscal de les institucions d'inversió col·lectiva de naturalesa immobiliària i sobre cessió de determinats drets de crèdit de l'Administració General de l'Estat. («BOE» 157, de 2-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Tot i que la redacció inicial de la Llei 46/1984, de 26 de desembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, en l'article 1.2 preveia la possibilitat que es constituïssin institucions d'inversió col·lectiva de caràcter no financer, la regulació efectiva de les institucions d'inversió col·lectiva de naturalesa immobiliària no es va fer fins a la Llei 19/1992, de 7 de juliol, sobre règim de societats i fons d'inversió immobiliària i sobre fons de titulització hipotecària.

La regulació d'aquestes entitats es va completar posteriorment a títol reglamentari amb el Reial decret 686/1993, de 7 de maig, pel qual es va modificar el Reglament de la Llei 46/1984, amb la precisió del règim de les societats i els fons d'inversió immobiliària, i l'Ordre ministerial de 24 de setembre de 1993.

Les cauteles i les garanties que estableix aquest grup normatiu amb la finalitat fonamentalment de protegir-ne els partícips han impedit un desenvolupament adequat d'aquestes institucions, cosa que deriva, lògicament, en l'incompliment de l'objectiu per al qual van ser creades,